

Kl. 16:09

(Ordfører)

Naser Khader (NY):

Som jeg tidligere har sagt, er vi i Ny Alliance absolut med på at sikre et effektivt internationalt retssamfund. Derfor vil jeg også med det samme tilkendegive, at vi er positive over for forslaget. Men som jeg også har påpeget tidligere, bør man sikre, at persondatabeskyttelsen og dermed den enkeltes retssikkerhed ikke sættes over styr. Jeg har derfor også noteret mig, at Datatilsynet i deres høringssvar siger, at ændring af lov om Det Centrale Dna-profil-register giver meget vidtgående adgang til at videregive oplysninger, uden at rigspolitiet, som fører registeret, foretager en nærmere vurdering af videregivelsen. Og det er jo en stærk indvending.

Jeg har også noteret mig justitsministerens bemærkninger til høringssvaret, men jeg synes altid, vi bør være særlig opmærksomme, når vi giver en videre adgang til personoplysninger, end vi ellers har. Jeg regner derfor med, at justitsministeren bl.a. iagttager persondatalovens regler om proportionalitet. Dertil kommer, at bl.a. Advokatrådet har nogle stærke indvendinger mod lovforslaget, og her må udvalgsarbejdet afdække nærmere, om lovforslaget holder vand så at sige over for de indvendinger, der er blevet fremført. Det er vigtigt, at vi ikke ad bagvejen får forringet borgernes retsstilling, fordi vi har for meget fart på.

Men som sagt er vi i Ny Alliance positive over for lovforslaget.

Kl. 16:10

Tredje næstformand (Holger K. Nielsen):

Tak til ordføreren. Justitsministeren.

Kl. 16:10

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg vil da også gerne starte med at takke for en rigtig, rigtig god debat om det her lovforslag, der jo, som flere også har været inde på, indeholder to hovedelementer.

For det første er der gennemførelsen af den europæiske bevissikringskendelse, og den har der jo også været en del knubbede ord om. Princippet i den er jo i og for sig meget enkelt. Vi er medlem af EU, vi har et tæt samarbejde mellem de europæiske lande, og på det retslige og på det politimæssige område er der i dag et meget, meget tæt samarbejde. Derfor har det også været naturligt at spørge om, om der er områder, hvor vi kan effektivisere samarbejdet mellem landene, så vi ikke opstiller en hel masse kunstige bar-

rierer, der gør, at retsforfølgelsen tager længere tid, at efterforskningen tager længere tid.

En af de ting, man er nået frem til, er altså, at vi sagtens kan lave en mere effektiv procedure for at sikre beviser. Proceduren går i al sin enkelhed ud på, at den kompetente myndighed i et land, det kan være en dommer eller en domstol eller en undersøgelsesdommer eller en offentlig anklager, kan vurdere, at det er af helt afgørende betydning for myndigheden at få adgang til genstande eller dokumenter til brug for en retssag. Der er krav i EU's rammeafgørelse, og det er der også i lovforslaget, om, at det skal være proportionalt; man kan altså ikke bare bede om hvad som helst, det skal være nødvendigt for den retssag, man gerne vil føre.

Der er udgangspunktet altså, at hvis en engelsk domstol har vurderet, at det er nødvendigt at rekvirere bevismateriale, som dansk politi allerede har rekvireret og har liggende, så skal det ikke først igennem en langstrakt proces ved en engelsk domstol og så efterfølgende igennem en ny proces ved de danske domstole. Det er nok, at de engelske domstole har vurderet sagen. Så beder man om det, og så bliver det udleveret fra dansk side.

Jeg kan godt forstå, vil jeg gerne sige her i dag, at der er nogle, der synes, at det her er et lidt vidtgående skridt. Man kan også sagtens tænke sig tilfælde, hvor man vil spørge, om det her nu også kan være rimeligt. Men udgangspunktet er jo, at det bygger på, at vi gensidigt anerkender de afgørelser, der bliver truffet i andre EU-lande. Det gør vi jo for øvrigt på en lang række andre EU-områder inden for det retslige, hvor vi accepterer præmissen om, at vi alle sammen på lige fod er medlemmer af Den Europæiske Union, at vi alle sammen har sagt ja til de samme retsakter, til de samme menneskerettighedskonventioner, og derfor skal vi ikke gøre os til dommere og pludselig sige, at vi ikke har den samme tiltro til domstolene i Bulgarien eller Rumænien, som vi har til vores egne domstole, for så vil udgangspunktet jo være det, at man slet ikke kan acceptere EU's udvidelse og de nye lande, der nu er medlemmer.

Så jeg må sige, at jeg godt forstår, at man kan have den her diskussion om, at vi nu tager det skridt, at der ikke er to domstole, der – om jeg så må sige – skal kigge en beslutning over skuldrene; nu er det nok med en enkelt enhed. Men ikke desto mindre synes jeg faktisk, at vi med lovforslaget og de afslagsgrunde og andet, som vi har fået ind, har fundet en god balance.